

jeg tillade mig at bemærke, at det havde været Udvalgets Haab [at faae den almindelige Toldlov bragt til Forhandling her i Thinget, inden den her foreliggende Sag kom for, og deri maa Marsagen søges til, at man har søgt at udskyde denne Sags Behandling saalænge, som der kunde være nogenlunde Udsigt til at faae den almindelige Toldlov først behandlet. Det er en Selvfølge, at flere af de Punkter, som nu komme til særlig Forhandling under denne Sag, vilde have kunnet finde en almindeligere Behandling i Forbindelse med den almindelige Toldlov, og Standpunktet i denne Sag vilde tillige være blevet lettere og rimeligvis jævnet i Sammenligning med nu, dersom man først havde faaet den almindelige Toldlov til Forhandling og havde kunnet se, hvorledes hele Sagen stillede sig. Naar man havde dannet sig en nogenledes klar Forestilling om, hvorledes Forholdet definitivt vilde blive ordnet baade i Almindelighed og med Hensyn til Suffertoldspørgsmaalet, vilde nogle Overgangsbestemmelser aabenbart lettere have laadet sig iværksætte, og man vilde da lettere være bleven enig om saadanne. Dette er Marsagen til, [at jeg for mit Vedkommende — og jeg tør antage hele Udvalget — meget havde ønsket, at den almindelige Toldlov kunde være kommen for først. Den Strid, som nu rimeligvis forestaar om denne Lov, vilde sikkert da enten have kunnet være undgaaet, eller i altsald vilde den ikke have kunnet komme til at dreie sig om saa betydelige Punkter, som den nu synes at ville. Sagen er jo nemlig den, at dersom en almindelig Toldlov kunde udførelse, vilde de Punkter, som omhandles i denne Lov, kun have Gyldighed, indtil en saadan almindelig Toldlov udkom, men allerede paa Grund af den fremrykkede Tid er Udsigten til, at en saadan kan udførelse i denne Samling, nu vistnok funder temmelig ind, og jeg kan tilføje, at den Stilling, som den meget ærede Minister har indtaget til den almindelige Toldlov, heller ikke medfører, at der kan være noget særligt Haab derom. Jeg skal ikke her under denne Sags Behandling gaa dybere ind paa, hvorledes Forholdet har været imellem de forskellige Medlemmer af Udvalget samt den ærede Minister med Hensyn til Toldloven, men jeg skal kun i al Almindelighed tillade mig at bemærke, at Ministeren under den sidste Konference, Udvalget havde med ham angaaende Suffertoldloven, i det Hele stillede sig paa det samme Standpunkt med Hensyn til den almindelige Toldlov, hvorfra han udtalte sig her i Thinget ved Sagens 1ste Behandling, og dette Standpunkt gif, som ærede Herrer ville erindre, ikke videre med Hensyn til Reformen paa den almindelige Toldlovs Omraade, end Ministerens Forgænger gif i det Forslag, han ifjor forelagde Landsthinget, uagtet Indtægterne af Forbrugsafgifterne i forrige Aar ere stegne med 1,000,000 Kr., og i indeværende Finantsaars første 10 Maanedes med 2,000,000 Kr. Det

er, som de Herrer kunne tænke, ikke ganske uden Betænkning, at enkelte Medlemmer af Udvalget have kunnet slutte sig til et Forslag angaaende en Toldreform, der langtfra gaar saa vidt som det Forslag, der for 2 Aar siden blev behandlet her i Folkethinget, men naar den høitærede Minister ikke gaar videre i Toldloven, end hans Forgænger ifjor gjorde ved det Forslag, han stillede i Landsthinget, er der neppe stor Udsigt til, at denne Toldreform vil blive gennemført i denne Samling. Dette er imidlertid et Punkt, i hvis Enkeltheder jeg ikke skal fordybe mig, men jeg skal kun hertil sige den Bemærkning, at den politiske Situation noget har forandret sig, idet der dels har viist sig en mindre gunstig Stemning fra Landsthingets Side for private Lovforslag, og dels har der i det Hele viist sig en mindre Tilbøjelighed, jeg kan sige fra alle Sider, til at lempe sine Ansørelser efter hverandre, end der syntes at være tilfælde i Begyndelsen af Samlingen. Det er ikke her Stedet at undersøge Marsagen dertil; jeg nævner dette blot som en Kjendsgjening, der vistnok er Alle bekendt, og som er tydelig for Alle. Det almindelige Toldlovsforslag, der foreligger i Aar, er som bekendt et privat Lovforslag, og allerede derfor er der af den anførte Grund mindre Udsigt til, at det vil kunne gennemføres i Landsthinget. Rigtig nok har Landsthinget ikke altid viist en saadan Tilbøjelighed ligeoverfor private Lovforslag, som det nu synes at vise, og et meget fremtrædende Exempel herpaa er netop den Lov, om hvis Forlængelse her er Tale, thi den skylbes jo, jeg kan næsten sige i mere end een Henseende, et privat Lovforslag. Det blev indbragt i Landsthinget af et Medlem og ført igennem paa en ekstraordinær Maade saavel i Landsthinget som i Folkethinget; men det var dengang. Regjeringen har allerede dengang knæsat det omtalte Forslag, og siden den Tid have de Finantsministre, vi have haft, andraget om dets Forlængelse, hver Gang Tidsfristen udløb, saavel i 1873 som nu i 1875. I 1873 gif Folkethinget, saaledes som Ordføreren dengang udtalte, ind paa Forlængelsen, fordi en almindelig Toldlov, der var forelagt, var indbragt saa sent, at den ialtsald ikke vilde kunne gennemføres inden 1ste April samme Aar; men det var ikke uden Betænkning, at Udvalget dengang indstillede Lovforslaget til Forlængelse, hvilket ogsaa fremgik af de Udtalelser, som saaldt. Der er siden den Tid gaaet to Aar, men vi ere efter min Opfattelse i Virkeligheden ikke kommet noget Skridt nærmere til en almindelig Toldlovs Gjennemførelse, og under disse Omstændigheder finder det Mindretal, paa hvis Begne jeg her taler, at der turde være meget god Tpe til ikke at forlænge denne Lov, men at søge at faae dette Forhold endelig ordnet. Her er ikke Tale om en almindelig Ordning af Toldtariften, men her er kun Tale om Ordningen af Bestemmelserne om Suffertolden.